VISIT…

ALLT SKA SKE PÅ MINA VILLKOR

I WANT EVERYTHING TO HAPPEN ON MY TERMS

SVENSKA

”Jag har alltid varit fascinerad av tåg. Innan jag målade mitt första tåg var jag ute och kollade upp tider. Jag gjorde allt som hör till tågmålandet utom att faktiskt måla för jag var ihop med en tjej som inte tyckte att det var någon bra idé att måla tåg, och vi hade en outtalad överenskommelse att jag kunde måla graffiti, men inte på tåg. Sen började jag bryta allt mer mot det där”, berättar Uzi.

Inspirerad av en äldre skolkamrat gjorde han sin första målning med sprejburkar i ett skogsområde när han gick i mellanstadiet. Det var i mitten av åttiotalet. Idag har Uzi, som är den äldsta aktiva medlemmen i WUFC, målat graffiti i mer än halva sitt liv.

”Jag tror att graffitin har gjort att jag har ett roligare liv. Den har gett mig massa kompisar över hela världen. Resor behöver inte kosta så mycket när man har vänner överallt. Å andra sidan har jag nog tagit längre tid på mig med min utbildning än vad jag skulle ha gjort om jag inte målat.”

Uzi har varvat tillfälliga arbeten med enstaka kurser på universitetet under några år. Hans mål är att plocka ihop kurser till en hel utbildning. Men trots att han är strax över trettio år vet han fortfarande inte riktigt vad han vill jobba med.

”Jag har fortfarande en fot kvar i busvärlden. Att fortsätta måla handlar mest om tid nu. Har man familj och ett schysst jobb får man ju mindre tid. Men det går säkert att klämma in lite målande så länge man tycker om det.”

Förutom påtaglig överskottsenergi är det första intrycket av Uzi att han verkar vara en ovanligt öppen person. Men pratar man mer med honom märker man att det egentligen är precis tvärt om. Han avslöjar ogärna något personligt om vem han egentligen är.

”Jag har alltid skiljt på graffiti-Uzi och mitt vanliga liv. Som att jag är två personer. När jag umgås med graffitimålare är jag graffiti-Uzi och då snackar jag inte om varifrån jag kommer eller hur jag är som person. Det funkar bra eftersom de är graffitinördar precis som jag. Men Que klagar ibland. Han vet ju alla såna personliga saker om mig eftersom vi känner varandra så bra, men jag är ändå lite hemlig inför honom också. Jag vet inte varför. Antagligen är det för att jag inte vill ha folk för nära inpå mig. Allt ska ske på mina villkor. Jag vill absolut inte att några andra än mina nära polare ska veta var jag bor eller var jag jobbar. Jag planerar min tid efter målandet och allt måste passa ihop. Då har man inte tid med att det plötsligt kommer någon oanmäld och plingar på dörren.”

Uzi har under tjugo års tid lyckats dölja sitt måleri för människor som står honom nära. Det började 1985 när han stal sina första sprejburkar.

”Jag spelade hockey på den tiden. Men jag berättade inte så mycket om det heller för mina föräldrar. Jag tror inte att de var så intresserade. På något sätt lyckades jag komma undan med allting. Jag sågade av spikarna på nederdelen av garderoben med en järnsåg så att jag kunde öppna själva panelen. Sen satte jag gångjärn på luckan och gömde sprejburkar där. Det var perfekt. Under min sockelsäng hade jag ofta hundrafemtio burkar. Jag gillade verkligen att stjäla burkar på den

Vänster: Uzi gör en throw-up medan tåget stannar vid Kärrtorps station.
Nästa uppslag: På väg till ett Hall of Fame i södra Stockholm.

ENGLISH

“I’ve always been fascinated by trains. Before I did my first train, I’d go out and check out timetables. I did everything that has to do with train writing except for the actual writing. I was going out with this girl who didn’t like the idea of writing on trains, and we had this unspoken agreement that I could do graffiti, just not on trains. Then I started to break that rule more and more,” says Uzi.

He made his first spray painting in a woodlands area when he was in grade school, having been inspired by an older schoolmate. That was in the mid-eighties. Now Uzi, who is the oldest active member of WUFC, has been writing graffiti for more than half his life.

“I think graffiti has made my life more fun. It’s given me friends all over the world. Travel is less expensive when you have friends everywhere. On the downside, my education probably took a bit longer than if I hadn’t been a writer.”

For some years, Uzi has alternated occasional jobs with disparate university courses. His goal is to amass enough courses for a whole education. But though he is just over thirty, he doesn’t really know what he wants to work with.

“I’ve still got one foot left in the world of mischief. Continuing with graffiti is mainly a question of time now. Once you have a family and a good job, you get less time. But I guess you can always squeeze in a bit of writing as long as you like it.”

The first impression you get from Uzi – apart from his tangible zeal – is that he seems to be a very open person. But closer inspection reveals that it is really the opposite. He is unwilling to reveal anything personal about who he really is.

“I’ve always kept graffiti-Uzi and my normal life separate. As though there were two of me. When I meet other writers, I’m graffiti-Uzi, and then I don’t talk about where I come from or what I’m like. That works out fine, because they’re graffiti nerds like me. But Que sometimes complains about me. He knows all that personal stuff about me because we know each other so well, but I’m still quite secretive around him, too. I don’t know why. I guess it’s because I don’t like to let people get too close. I want everything to happen on my terms. I definitely don’t want anyone other than my close friends to know where I live or work. I plan my schedule according to my writing, so everything has to fit. I can’t just have someone turning up unannounced at my door.”

For twenty years, Uzi managed to keep graffiti secret from those who are close to him. It began in 1985, when he stole his first spray cans.

“I used to play hockey back then, but I didn’t tell my parents much about that either. I don’t think they were that interested. Somehow I managed to get away with everything. I sawed the nails off the bottom of my closet, removed the panel and fitted it with hinges so that I could hide spray cans behind it. It was perfect. I usually had 150 cans under my bed. I really enjoyed stealing cans back then, and had decided that I would never have less than a hundred. My room was always really tidy so that my mother wouldn’t want to move the bed to vacuum. I didn’t

Left: Uzi does a throw-up while the train stops at Kärrtorp station.
Overleaf: On their way to a Hall of Fame in South Stockholm.

WRITERS UNITED FOOTBALL CLUB

WRITERS UNITED FOOTBALL CLUB

SVENSKA

Under sina första år som graffitimålare målade Uzi mest på egen hand i Stockholmsförorten Nacka. I början av 90-talet träffade han Pura, en graffitimålande fotbollssupporter som var med i Nackacrewet The Crunch Squad (TCS).

Pura: Runt 1993 spelade jag inomhusfotboll tillsammans med Leroy och ett gäng andra målare. Vi hängde i en bollhall nästan varje kväll och spelade halva nätterna. Sen gick vi ut och målade. När vi inte målade gick vi på Hammarbymatcher och sysslade med läktarkultur. Tillsammans med en av Stockholms första graffitimålare, Mania, tog vi hit Tifo-grejen med bengaliska eldar, flaggor och konfettiregn. Mania hade varit nere i Italien och kollat hur supportrarna gjorde där. Vi startade något som liknade ett graffiticrew, men som höll på med läktarkultur istället. Genom en fritidsgård i Nacka fick vi lagliga graffitijobb. Det var där jag träffade Uzi.

Uzi: Jag började umgås jättemycket med Pura och träffade Leroy genom honom. Leroy var en lirare som inte alls hade hållit på med graffiti. Han bara började helt plötsligt. Leroy gjorde helt sjuka målningar längs linjen och jag undrade vem han var. Jag tyckte om hans grejer eftersom de var mjuka och konstiga och alltid riktigt stora. En gång såg jag en målning av honom som gick upp på ett staket av ståltråd ovanför väggen. Alla tyckte att det såg sjukt ut, men det var coolt och roligt.

Leroy: Jag kommer ihåg första gången jag fick höra talas om Uzi. Han var kompis med Pura som jag målade med. Pura berättade att Uzi hade sagt: 'Den där Vilse [Leroy], fan vad roliga grejer han gör'. Det var ju skitdåliga grejer! Men han tyckte att det var roligt och annorlunda. Det är det som är så kul med Uzi, han kan hitta roliga saker i allt. Han kanske var en anledning till att jag fortsatte måla. Om en person tyckte att det var roligt så kanske jag skulle fortsätta att göra roliga saker.

Uzi: Pura och jag hade pratat mycket om att vi skulle vara med i samma crew. Men jag ville verkligen inte vara med i TCS för jag tyckte att de var så mesiga. Före julen 1994 var jag en vecka i fjällen med min pappa och min bror. När vi närmade oss Nacka såg jag att Pura hade gjort massa WUFC-tags längs vägen vi åkte. När jag kom hem ringde jag. 'Det är det nya du vet. Det ska vi köra stenhårt med och du ska också vara med', sa han. WUFC var något de hittade på under veckan när jag var borta. Det var en bra idé.

Leroy: Jag hängde med massa målare som bodde i närheten av mig. De hade ett crew, TCS, som jag inte fick gå med i. Då startade jag ett eget crew. Jag hade precis börjat måla och man skulle tydligen ha ett crew verkade det som. Egentligen hette det WU från början, Writers United. Jag drog några tags och sen började andra skriva det plötsligt. Det funkade ju inte att folk som jag inte kände började vara med i mitt crew. Därför blev det ett nytt crew. Vi spelade mycket fotboll och låten *Where's My Jumper* med Sultans of Ping FC var populär vid den tiden. Så när jag startade en elitsatsning på WU tillsammans med Pura kändes det ganska naturligt att lägga till FC.

Pura: Polisen hade börjat jaga målare rätt hårt i Nacka. Från att målningar hade fått sitta kvar i tio år började de plötsligt tvätta bort allting. Då ville vi ha igång så många målare som möjligt för att bomba upp linjen. Därav namnet Writers United. Jag och Leroy kom på det

Vänster: I ett Hall of Fame i södra Stockholm.

ENGLISH

During his first years as a writer, Uzi mostly painted on his own in the Stockholm suburb Nacka. In the early nineties, he met Pura, a soccer supporting writer who belonged to the Nacka crew The Crunch Squad (TCS).

Pura: Around 1993, I used to play indoor soccer with Leroy and some other writers. We hung around the hall every evening and played half the night. Then we'd go out to paint. When we weren't doing that, we went to Hammarby matches and were into soccer terrace culture. Together with Mania, one of Stockholm's first writers, we took the whole Tifo thing over, with Bengal flares, flags and confetti. Mania had been to Italy and seen how soccer supporters acted there. We started something similar to a graffiti crew, but that did supporter culture instead. We got legal graffiti jobs through a youth centre in Nacka. That's where I met Uzi.

Uzi: I started seeing a lot of Pura and met Leroy through him. Leroy was this guy who'd never done graffiti before. He just started all of a sudden. He did these crazy pieces along the tracks and I was wondering who he was. I liked his stuff, since it was soft and weird and always really big. Once I saw this piece he did that extended to a metal mesh fence above the wall. Everybody thought it looked sick, but it was cool and funny.

Leroy: I remember the first time I heard about Uzi. He knew Pura, who I used to write with. Pura told me Uzi had said 'That Vilse [Leroy's name back then] – damn, he does whacky stuff!' That stuff was shit! But he thought it was fun and different. That's what's so good about Uzi, he can always see the fun side of everything. It was a reason for my continuing to write. If one person thought I did fun stuff, maybe I would go on doing fun stuff.

Uzi: Pura and I had talked a lot about forming a crew together. I really didn't want to join TCS because I thought they were so dorky. Before Christmas of 1994, I spent a week skiing with my father and brother. As we approached Nacka on the way back, I saw that Pura had done a whole lot of WUFC tags along the road we were traveling on. I called him when I got back. 'It's the new you-know-what,' he said. 'We're going to put everything into this and you're going to be in it.' They'd thought up WUFC the week I was gone. It was a good idea.

Leroy: I knew a lot of writers in my neighborhood. They had a crew, TCS, which I wasn't allowed to join. So I started my own crew. I'd just started writing, and it seemed that you had to have a crew. Actually, it was called WU to start with, for Writers United. I did a few tags and suddenly everyone started writing it. Now, I couldn't have a lot of people I didn't know in my crew. So a new crew came to be. We played soccer a lot back then, and the song *Where's My Jumper* by the Sultans of Ping FC was popular at that time. So when I decided to put everything into WU with Pura, it seemed natural to add the FC.

Pura: The cops had started coming down pretty hard on writers in Nacka. From a situation where pieces could stay up for ten years, they suddenly started cleaning everything up. So we wanted to get as many young writers as we could to bomb the tracks. That's where they name Writers United originated. Leroy and I came up with it when we were

Left: At a Hall of Fame in South Stockholm.

EN NATTLIG CYKELTUR

NOCTURNAL BIKE RIDE

SVENSKA

Que och Uzi träffas på Götgatan. Det är en torsdagkväll i oktober. Eller, snarare fredag morgon. Que sitter på en alldeles för liten lila damcykel. I cykelkorgen ligger en svart plastpåse med sprejburkar. De promenerar söderut mot Ringvägen. Krogarna håller på att stänga. Mitt emot nattklubben Metro ligger en ung man och sover på trottoaren. Benen vilar på en hopknycklad skinnjacka. Hans skjorta är alldeles jordig, men den välvaxade frisyren är intakt. Uzi puttar lite på honom.

”Hallå. Ta på dig jackan. Du kan bli rånad eller frysa ihjäl om du ligger här. Gå ner till tunnelbanestationen istället”, säger Uzi försiktigt.

Mannen tittar förvirrat upp men får inte fram ett ord. Han lägger sig ner och somnar om. Que parkerar cykeln och börjar klappa med händerna för att väcka mannen.

”Här kan du inte ligga och sova! Vakna!”

Ques röst är stark och bestämd. Han påminner om en väktare som tillrättavisar någon. Mannen vänder bort huvudet. Ett berusat par i fyrtioårsåldern stannar och tittar på dem en stund, men går snart några meter bort och börjar hångla.

”Du får ta på dig jackan i alla fall”, fortsätter Uzi.

De hjälper mannen på med jackan innan han somnar med ansiktet mot asfalten igen. Que och Uzi går vidare.

Utanför tunnelbaneuppgången på Ringvägen spanar Que efter en lämplig cykel. Uzi har inte med sig någon och de behöver varsin för att hinna ta sig genom stan innan det blir morgon. Han hittar snart en turkos damcykel med cykelkorg. Uzi sätter sig på den lila cykeln medan Que plockar upp en avbitare och klipper av slanglåset. Nu har de varsin.

De cyklar långsamt och Que gör stora svarta tags på hyreshusen längs Ringvägen. I Rosenlundsparken stannar de till. Uzi skissar upp några bokstäver och sen fyller de dem tillsammans. En man på väg hem från krogen närmar sig. De hoppar upp på cyklarna och avvaktar tills han har passerat. Sen gör de snabbt klart throwuppen. De tar av sig sina plasthandskar och cyklar tillbaka till Ringvägen via Magnus Ladulåsgatan.

”Hur skulle ditt drömkontor se ut?” står det på en gigantisk reklamskylt som byggföretaget Skanska har placerat mot Ringvägen nedanför Södersjukhuset.

Que har gjort några tags på skylten tidigare, men en throwup skulle synas bättre.

”Jag vill ha en där”, säger han till Uzi.

Men taxibilarna kör fortfarande krogbesökare i skytteltrafik längs Ringvägen och Uzi är inte lika sugen.

”När jag och Xeno var här var det dagsljus”, försäkrar Que.

Uzi låter sig övertalas. De parkerar cyklarna och klättrar upp till skylten. Que är först ute på träbryggan framför skylten. De väntar tills ett ungt par har gått förbi innan de skissar upp bokstäverna. Tre minuter senare är de klara.

Tio minuter senare gör de nya throwups på en mur i Rosenlundsparken. En kvart senare målar de på ett hyreshus på Östgötagatan. Fem minuter senare står de i Stigbergsparken där Que gjorde en av sina

Vänster: På väg genom stan.

ENGLISH

Que and Uzi meet at Götgatan. It is a Thursday night in October – or rather, Friday morning. Que is sitting on a purple ladies’ bicycle, far too small for him. A black plastic bag full of spray cans rests in the basket on the handlebars. They walk south, towards Ringvägen. The bars are closing. Opposite the Metro night club, a young man is sleeping on the sidewalk, his legs resting on a bunched-up leather jacket. His shirt is clotted with earth, but his gelled hairstyle is intact. Uzi shoves him a bit.

“Hey, put your jacket on. You’ll get mugged or freeze to death if you stay here. Go into the subway station instead,” says Uzi gently.

The man looks up, dazed, but can’t get a word out. He lies down and falls asleep again. Que parks his bike and starts clapping his hands to wake him.

“You can’t sleep here! Wake up!”

Que’s voice is strong and decisive, like that of a watchman admonishing someone. The man turns his head away. A drunken couple in their forties stop and watch for a while, then move on a few yards and start to make out.

“Well, at least put your jacket on,” says Uzi.

They help the man get his jacket on and he falls asleep on the asphalt again. Que and Uzi walk on. Outside the subway station on Ringvägen, Que seeks out a suitable bicycle. Uzi hasn’t brought one, and they each need one to get through town before dawn. He finds a turquoise ladies’ bike with a basket on the handlebars. Uzi gets on the purple bike while Que produces a pair of bolt cutters and severs the chain lock. Now they each have a bike.

They cycle slowly, and Que makes large black tags on the apartment buildings along Ringvägen. They stop at the Rosenlund Park. Uzi sketches up a few letters and they then fill them in together. A man on his way home from the bar approaches. They jump on their bikes and wait for him to pass. Then they quickly finish the throw-up. They take off their plastic gloves and bike back to Ringvägen via Magnus Ladulåsgatan.

Near the Söder hospital, a huge billboard advertising the construction company Skanska asks: “What would your ideal office look like?”

Que has made a few tags on the board before, but a throw-up would be more visible.

“I want one here,” he tells Uzi.

However, taxis are still shuttling visitors from the bars along Ringvägen, and Uzi is not as enthusiastic.

“Xeno and me were here in broad daylight,” assures Que.

Uzi relents. They park their bikes and make their way up to the billboard. Que is the first to reach the wooden platform in front of it. They wait for a young couple to pass and start sketching. Three minutes later, they have finished.

Ten minutes after that, they are doing new throw-ups on a wall in the Rosenlund Park. Fifteen minutes later, they are writing on an apartment building on Östgötagatan. Five minutes later, they are in the Stigberg Park, where Que did one of his first WUFC pieces with Leroy

Left: Biking through the city.

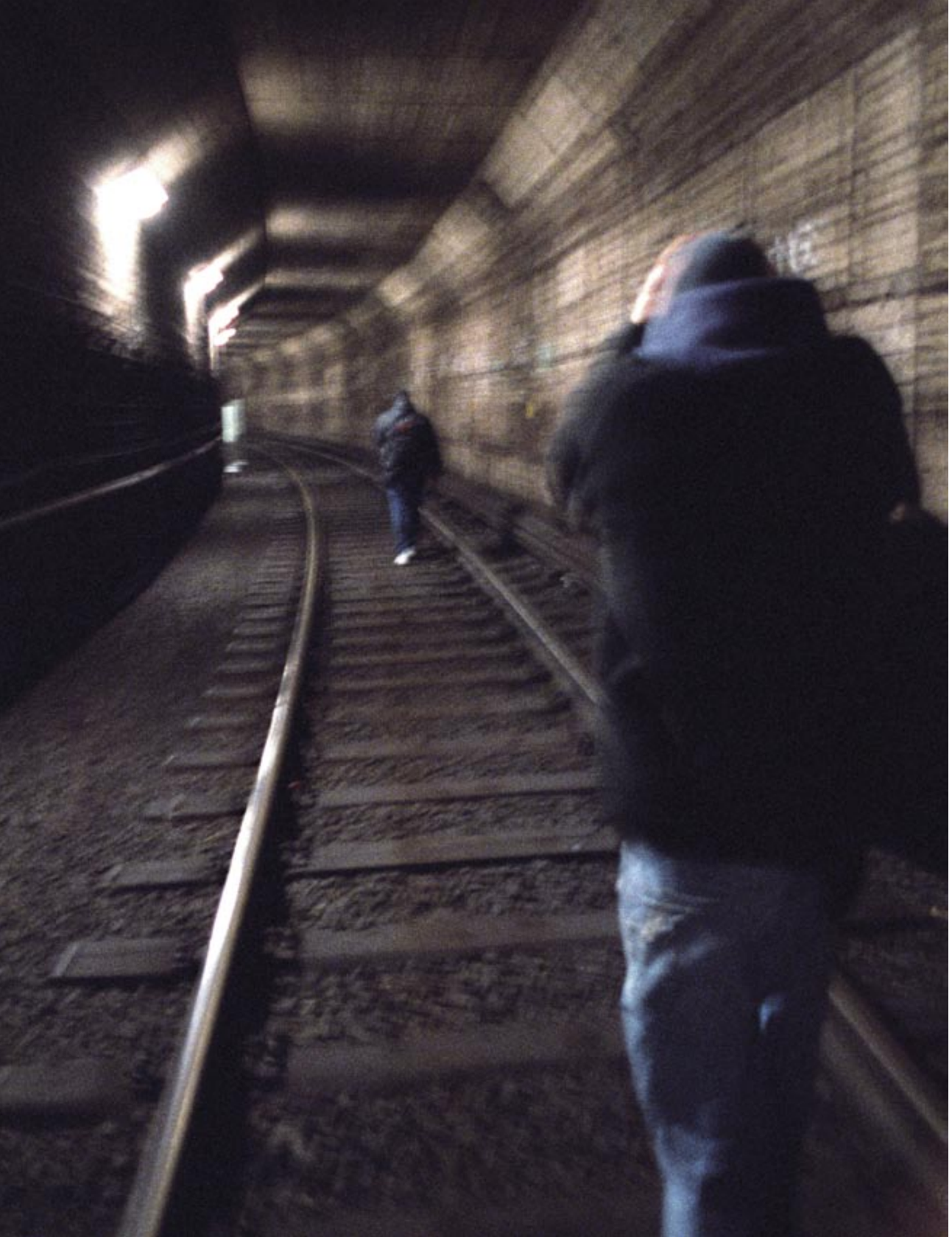

SOM FÅNGARNA PÅ FORTET

LIKE INDIANA JONES

SVENSKA

En kall vinterkväll samlas Tier, Que och Dne i Tiers lägenhet. Senare på natten tänker de göra en målning på en tunnelbane-station. De har målat några stationer tillsammans under hösten men det här är första gången de planerar att göra en gemensam målning.

”Vi vill göra något som sticker ut från mängden av alla stations-pieces som har kommit upp den senaste tiden. Varför inte bränna istället för att bara göra en okej piece? Jag har inte gjort många stationer tidigare. Det har mest varit fyllegrejer. Det försöker jag undvika numera. Nu är det mer ordning i leden”, säger Dne.

Men de har inte riktigt bestämt hur väggen ska se ut än.

”Vi stod i färgaffären och diskuterade strax innan de skulle stänga. Till slut bestämde vi oss för att det skulle vara vintertema och samma färg i bokstäverna”, berättar Tier.

Det är strax före jul och Que vill göra en klassisk julmålning med tomtar. Han skissar på ett Q med en tomteluva längst upp. Bredvid bokstäverna målar han en däckad tomte utan luva. Dne tycker att det ska vara en kallare framtidsvision med vapen och rymdvarelser. Han skissar på ett grönt rymdmonster som håller i en laserpistol. Till slut bestämmer de sig för att kompromissa och klämma in båda figurerna i målningen.

Uzi har bestämt sig för att stanna hemma med sin flickvän som är på besök över helgen. Tier och Dne är två av få graffitimålare som Que och Uzi brukar måla med som inte är med i WUFCSDK.

”Jag målar bara med Uzi, Que, Dne och ett par andra. Vi skulle inte ha målat ihop om vi inte vore vänner utanför graffitin också. Om någonting händer vill jag veta att det är folk som inte pratar. Jag går inte och målar ett tåg med någon jag inte tror skulle hålla käften om han blev inlåst några dagar”, säger Tier.

Även om de hör till de mest aktiva tågmålarna i Sverige och ofta tar ganska stora risker är de alla väldigt måna om säkerheten.

”Det handlar inte bara om att måla. Det kan vem som helst göra. Det är bara att hoppa ner och måla”, säger Tier. ”Springer man bara in har man ju ingen aning om när tåget ska gå, när vakterna brukar komma eller om det finns ett larm i någon tunnel. Jag vill inte göra tre hundra pieces på ett år och sen torska så hårt att jag inte kan måla mer. Jag vill fortsätta att måla. Då måste jag ha koll på situationen. Men det är klart att risken alltid finns. Kommer det en polis och springer som Ben Johnson kan man ju inte värja sig.”

”Jag målar ganska mycket med Tier”, berättar Dne. ”Det har lett till att jag börjat måla mer med Que och Uzi också. De har bra koll och höga krav på säkerhet. Det passar mig. Det har alltid varit min avsikt att hålla det på det sättet. De få gånger jag har sprungit iväg med folk som jag inte haft hundra procent koll på har det ofta slutat med en dålig eftersmak. Men de roliga grejerna är aldrig helt säkra. Det ska alltid finnas en risk att man får lägga benen på ryggen.”

Varför är det roligare när det är osäkert?

”Jag vet inte. Jag kan inte påstå att jag är någon adrenalinjunkie, men adrenalinet är säkert en förklaring. Man säger ju ofta att det är ett mission när man ska pieca, och det är just vad det är. Man planerar, kringgår hinder och löser problem.”

Vänster: På väg i tunnelbanetunneln.

ENGLISH

A cold winter night, Tier, Que and Dne meet in Tier’s apartment. Later that night they plan to do a piece in a subway station. They have done a few stations together during the fall, but this will be their first collaborative piece.

“We want to do something different from all the station pieces that have popped up lately. Why walk when you can fly? I haven’t done many stations before. It’s mostly been drunken stuff. I try to avoid that these days. I’m a bit more organized,” says Dne.

They haven’t quite decided how the wall should look yet.

“We were standing discussing it in the paint shop just before closing time,” says Tier. “Finally we decided on a winter theme, with the letters in the same colour.”

Christmas is coming, and Que wants to do a classic Christmas painting with Santa Claus and elves. He sketches a Q with a Claus hat on it. Beside the letters, he draws an unconscious Santa Claus without his bonnet. Dne favors a colder vision of the future, with weapons and aliens. He sketches a green alien holding a ray gun. They decide to compromise and put both characters in the piece.

Uzi has decided to stay home with his girlfriend, who is visiting for the weekend. Tier and Dne are two of the few non-WUFC writers Que and Uzi ever paint with.

“I only paint with Uzi, Que, Dne and a couple of others,” says Tier. “We wouldn’t paint together if we weren’t friends outside graffiti too. If something happens, I want to know these people won’t talk. I won’t go painting a train with someone if I don’t think he won’t blab after being shut up for a few days.”

Even though they are among the most active train painters in Sweden and often take risks, they prioritize security.

“It’s not just about writing. Anybody can do that. Just get in there and do it,” says Tier. “If you just waltz in, you don’t know when the train is leaving, when the guards usually appear or if there is an alarm in one of the tunnels. I don’t want to do three hundred pieces in a year and then get caught so I can’t write any more. I need to have a check on the situation. Of course, there’s always a risk. If a cop comes running like Ben Johnson, there’s nothing you can do.”

“I paint with Tier quite a lot,” says Dne. “As a result, I’ve started writing more with Que and Uzi too. They know the score and put high demands on security. That suits me. I always meant to keep it that way. The few times I’ve had to run with people I wasn’t one hundred percent sure about, it left me with a bad taste in my mouth. But the fun stuff never is completely safe. There’s always a risk you might have to hightail it.”

Why is it more fun when it is unsafe?

“I don’t know. I can’t say I’m an adrenalin junkie, but adrenalin probably plays a part. You often call it a mission when you’re going to do a piece, and it is. You make plans, circumnavigate obstacles and solve problems.”

When the sketches are ready, Tier puts on a new Swedish graffiti movie that features all three writers. They admire each others’ contributions and make apologies for their own mistakes. Shortly after

Left: Walking in the subway tunnel.